

Arrest

nr. 162 451 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 20 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2015 wordt aan verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissingen, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten (1),

(...)

nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/08/2011, werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 29/11/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die onder andere gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid, zodat bij een eventuele vernietiging van dit bevel opnieuw een bevel om het grondgebied zou moeten worden getroffen. Het beroep zou verzoeker bijgevolg geen enkel nut kunnen opleveren.

2.3. De Raad wijst er echter op dat verzoeker in haar middelen de schending aanvoert van een aantal bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechte belang vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

- “□ SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 5 EN ARTIKEL 6 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 J. ARTIKEL 13 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN DE HOORPLICHT
- SCHENDING VAN DE FORMELE EN MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT;
- SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR;
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL.

In datum van 20 januari 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) Het belang van het kind;
- b) Het familie – en gezinsleven;
- c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in datum van 28/11/2013 een negatieve beslissing hebben genomen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te

worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

In de bestreden beslissing wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

De tweede verzoekende partij is immers ernstig ziek. De verzoekende partij lijdt immers aan **“diabetes type 2”** en dient hiervoor blijvend medisch te worden behandeld.

“Diabetes Type 2 is een ziekte waarbij het insuline gehalte in het bloed normaal kan zijn, maar waarbij de lichaamscellen niet voldoende reageren op het aanwezige insuline. Men spreekt van insuline – resistentie. Diabetes type 2 wordt soms ook wel ouderdomsdiabetes, niet Insuline Afhankelijke Diabetes Mellitus of Non Insulin Dependent Diabetes Mellitus genoemd.

In Westerse landen is deze vorm van diabetes veruit de meest voorkomende vorm. Diabetes type 2 komt vaak voor in combinatie met een te hoog cholesterol gehalte in het bloed (hypercholesterolemie), hoge bloeddruk (hypertensie) en met de aandoening metabool syndroom (een combinatie van de aandoeningen een hoge bloeddruk, suikerziekte, verhoogde cholesterol, overgewicht en proteïnurie).

Oorzaken

De oorzaken die leiden tot de ontwikkeling van diabetes type 2 zijn nog niet helemaal duidelijk, maar vast staat dat het dieet en de lichaamsactiviteit een belangrijke rol spelen: de ziekte komt vaker voor bij mensen op een vetrijk dieet die weinig lichaamsbeweging hebben.

Overgewicht speelt een belangrijke rol in de ontwikkeling van diabetes type 2.

Bij diabetes type 2 kan ook voorkomen in combinatie met andere endocriene problemen zoals de ziekte van Cushing en acromegalie.”¹

1 <http://www.diabetesmellitus.be/type2.html>

De verzoekende partij krijgt hiervoor een medicamenteuze behandeling en wordt hiervoor door gespecialiseerd medisch personeel opgevolgd. Er is geen beterschap in zicht. **Een adequate en nauwgezette medische follow – up en behandeling blijft dus noodzakelijk!** Indien de verzoekende partij naar zijn land van herkomst terug zou moeten, dan zou hij in dergelijke onmenselijke toestand terecht komen, gezien zijn ziekte, indien deze niet afdoende wordt behandeld steeds zal verergeren (progressief).

Eveneens wordt omwille van het lijden aan diabetes type 2 **het chronisch radiculair lijden, C7 rechts en bilateraal S1**, vastgesteld.

“Radix betekent eigenlijk wortel. Met een radiculair syndroom bedoelen we dus **een syndroom (dat is een verzameling van symptomen of verschijnselen) van de wortel van een zenuw**. De wortel mag je dan uitleggen als de oorsprong van een zenuw, nabij de uittreedplaats uit het ruggenmerg. De wortel ligt in het ruggenmergkanaal en wordt omgeven door een hoes, de dura mater.

Wanneer de wortel wordt geïrriteerd en/of afgeklemd, ontstaat er wortelirritatie en mogelijke zenuwafklemming. Volledige zenuwafklemming leidt tot uitval. Net als wanneer een stroomdraadje breekt en het licht uitvalt, zal bij volledige afklemming uitval optreden. Dat betekent:

- uitval van gevoel (sensibiliteit);
- uitval van reflexen (spierreflexen die met de reflexhamer kunnen worden opgewekt);
- uitval van kracht (motoriek); spieren kunnen niet meer worden aangestuurd, het commando komt niet meer over, de verbinding is verbroken; wanneer een dergelijke uitval langer bestaat, treedt het verdwijnen van spierweefsel op (atrofie).

Gedeeltelijke afklemming leidt allereerst tot uitval van gevoel, omdat de ‘gevoelsdraadjes’ meer aan de buitenkant liggen. De kracht en motoriek blijven daarbij nog intact. De reflexen kunnen al wel verzwakt zijn.”²

2 http://www.spreekuurthuis.nl/themas/rugklachten/informatie/indeling_van_mogelijk_structurele_oorzak_en/radiculair_syndroom

3 <https://www.nhg.org/standaarden/volledig/nhg-standaard-lumbosacraal-radiculair-syndroom-lrs>

4 <http://www.rijnstate.nl/web/Aandoeningen-en-Behandelingen/Nekpijn/Cervicale-radiculaire-pijn.htm>

“Het lumbosacraal radiculair syndroom wordt gekenmerkt door radiculare pijn, al dan niet met andere prikkelingsverschijnselen (paresthesieën) en neurologische uitvalsverschijnselen van de aangedane zenuwwortel(s). **Typisch voor radiculare pijn is dat deze uitstraalt in één been, gelokaliseerd is in het verzorgingsgebied van een van de ruggenmergzenuwwortels van de lumbosacrale wervelkolom ('dermatomaal patroon'), uitstraalt tot in het onderbeen en scherp van karakter is.** De patiënt kan de plaats van deze pijn meestal goed aangeven.”³ Soms is de pijn vooral gelokaliseerd in onderbeen en voet, waardoor niet meteen aan een LRS wordt gedacht. De pijnklachten zijn vaak

houdingsafhankelijk. Ook bij specifieke lagerugpijn straalt de pijn soms uit tot voorbij de knie, maar heeft dan niet de verdere kenmerken van radicaire pijn. De **neurologische uitvalsverschijnselen** kunnen bestaan uit stoornissen in de sensibiliteit ('dove', 'koude' plekken), krachtsverlies of reflexafwijkingen. Hoewel bij een LRS ook vaak lagerugpijn voorkomt, is deze niet kenmerkend en staan de beenklachten op de voorgrond. Meestal zijn bij een LRS de zenuwwortels van L5 en S1 aangedaan, waarbij de pijn uitstraalt tot in het onderbeen. Indien de uitstralende pijn beperkt blijft tot gluteaalstreek, bovenbeen of lies kan er sprake zijn van het meer zeldzame hooglumbaal radiculair syndroom (L1 tot en met L4).4)3

"Vanuit het ruggenmerg treden grote zenuwen naar buiten, deze gaan naar o.a. armen en benen. Het ruggenmerg loopt, goed beschermd, in het midden van de wervelkolom. De grote zenuwen, zenuwwortels, lopen tussen de wervelkolom door naar buiten. In het geval van de nekzenuwwortels richting schouder en arm. **Zo'n zenuwwortel kan geïrriteerd raken door bijvoorbeeld beklemming.** Deze beklemming kan ontstaan door o.a. overmatige botaangroei bij artrose, of een uitstulping van de tussenwervelschijf. **Als een zenuwwortel geïrriteerd is, kan dat uitstralende pijn geven in nek, schouder, arm. Ook kan dit klachten geven van doofgevoel, tintelingen en krachtsverlies.**"4

De huidige medicamenteuze behandeling van de verzoekende partij bestaat uit 'Omeprazole 2/d + Umi Diamicon 1/D, Glucophage 850 en Cymbalta' (stuk 3). Bovendien behoeft de verzoekende partij levenslang nood aan behandeling, namelijk aan cervicale en lumbale infiltraties.

Bovendien kan men niet uit het oog verliezen dat de medische regularisatieaanvraag, ingediend op 15 januari 2015, nog steeds hangende is. Eveneens werd de eerste medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij, ingediend op 4 februari 2010 oorspronkelijk ontvankelijk werd bevonden.

Hieruit kan men afleiden dat de aandoeningen alwaar de verzoekende partij aan lijdt wel degelijk ernstig zijn.

Eveneens is de toestand van de verzoekende partij in het land van herkomst precair, dit omdat er geen medische behandeling voorhanden is. Ook met deze specifieke omstandigheid werd geen rekening gehouden.

Dat een medische regularisatieaanvraag reeds in het verleden werd afgewezen als ongegrond, ontslaat bijgevolg de verwerende partij niet van z'n plicht om op het vlak van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Echter, **elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissing** (stuk 1).

De formele motiveringsverplichting is geschonden.

4.1.2.

Er dient, betreffende de ziekte van de verzoekende partij rekening gehouden te worden met de specifieke graad waarin de verzoekende partij deze ziekte heeft en de mate waarin hij de ziekte dient te ondergaan. De behandelende arts van de verzoekende partij is formeel: het betreft hier een chronische/levenslange aandoening waarbij infiltraties cervicaal en lumbraal noodzakelijk zijn (stuk 3).

De toestand van de verzoekende partij is problematisch, hetgeen ook blijkt uit het medisch attest van dokter Hugo D'aes dd. 17 december 2014 (stuk 3). Zo beschrijft dokter D'aes de diagnose van de verzoekende partij als volgt:

"Diabetes type II: onvoldoende gecontroleerd

Chronisch radiculair lijden C 7 rechts

Bilateraal S 1 radiculair lijden relapsing"

(stuk 3)

Dat de toestand van de verzoekende partij ernstig is blijkt eveneens uit de medische regularisatieaanvraag dd. 15 januari 2015 die op heden nog steeds hangende is. De verwerende partij werd bijgevolg zorgvuldig op de hoogte gesteld betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Uit objectieve informatie blijkt trouwens dat de gezondheidszorg in Pakistan volledig ondermaats. De gezondheidszorg is er allesbehalve toegankelijk, laat staan beschikbaar.

"The recommendations which have been sent to the chief minister for final approval came in the backdrop of some recent 'scams' surfacing in the health sector, **particularly death of more than 80 children and newborns in Sargodha district headquarters hospital allegedly due to lack of facilities.** The health department declared the reforms 'inevitable' to prevent such incidents in future.

(...)The health department has recommended three transformational goals for **healthcare** in Punjab every person must have access to urgent care, specialist care and quality drugs.

Six committees were formed only to focus **on areas that were in urgent need of reforms, including pediatrics and neonatology, DHQ and THQ hospitals, personnel management, drug procurement and quality assurance, autonomous medical institutions and tertiary healthcare and primary healthcare.**"

(stuk 4, "Experts propose drastic healthcare reforms", Dawn, 6 januari 2015, verzoekende partij zet vet)

*"Malnutrition and **poor healthcare facilities**, always a thorn to be reckoned with, are now contributing to a rising death toll as scores of people, mainly children, fall victim to diarrhoea and pneumonia."*

(stuk 5, "Pakistan: Children starving to death in drought – struck tharpakar district, Inter Press Service, 5 januari 2015, verzoekende partij zet vet)

*"The terrorists' activities **has emerged as a major factor behind emergence of a number of health threats in the country and according to experts, the country needs a special strategy to deal with the problems in warlike situation.** The concerned high-ups in the government should keep in mind not only the key public health issues of 2014 but also the critical circumstances, the country has been facing while developing strategies for the year 2015.*

Epidemic tobacco use, deadly tuberculosis, the link between social factors and health, unequal access to health care, and a rise in chronic diseases such as heart disease, diabetes, hypertension and cancer remained the health problems to be resolved.

*Experts say that Pakistan **needs to invest a lot on research on most effective measures to protect health** from climate change particularly **in vulnerable populations such as women, children and elderly in the country.**"*

(stuk 6, "Key public health threats of 2014 that may loom large in current yaer", Plus News Pakistan, 3 januari 2015, verzoekende partij zet vet)

*"**Taking serious notice of absent doctors and other paramedics**, Dr Baloch said that stern action should be taken against those doctors and paramedical staff who had been transferred but did not report on their duties. He also directed for the closure of salaries to doctors and other medical staff immediately who remain absent from their duties."*

(stuk 7, "Govt to provide best health facilities: Dr Baloch", PMDAIT, 30 december 2014, verzoekende partij zet vet)

Kosten van de gezondheidszorg in Pakistan zijn zeer duur, en kunnen door mensen met beperkte financiële middelen niet betaald worden. Ook viert corruptie in Pakistan hoogtij, waardoor er smeergeld dient betaald te worden om toch maar de noodzakelijke zorgen te kunnen krijgen.

*"The privatization of state machinery has been happening for the last several years. The health sector in Pakistan has become increasingly commercialized. Private hospitals, clinics, and diagnostic labs have been growing rapidly. Several chains of modern pharmacies have sprouted up in the market. **Such a commercial approach to health has constrained the access to health services for the poor.** The privatization of healthcare becomes an important issue because 75 percent of Pakistanis use private healthcare.*

*In a report on the privatization of healthcare in South Asia, Rama Baru, a research scholar, **reported that privatizing health is detrimental to the health of poorer populations because it constrains their access to health services.** Sometimes, food and other emerging social needs (for example attending marriage ceremonies of relatives) prohibit people from seeking healthcare. The Daily Dawn reported that drug makers in Pakistan have insisted that the government is the caretaker of a citizen's access to healthcare, not the private sector. Private business operates for profit and the government should provide healthcare. **Large pharmaceutical companies keep increasing prices of medicines, which is harmful to public health.** Their profit motive originates from the fact that drug manufacturers have opposed the idea of marketing generic medicines; the policy of generic medicines provides inexpensive medicines to people in neighboring India."*

(stuk 8, "Poverty and Poor Health in Pakistan: exploring the effects of privatizing healthcare", Harvard international Review, 15 juni 2014, te consulteren op <http://hir.harvard.edu/archives/5768>, verzoekende partij zet vet)

*"Hamza Mazhar, a 35-year-old teacher from Pakistan's eastern city of Lahore, says he never wants to see the inside of a government hospital again. My mother was taken to the hospital with an upper respiratory tract infection in February this year and doctors said she needed care in the hospital's Intensive Care Unit (ICU)," he told IRIN. **But the doctors in charge wanted the family to pay a bribe to get into the ICU, which had plenty of spare beds. They could not afford to pay. His mother was unable to get the treatment she needed and in March she died.***

***Health care in Pakistan is identified as one of the country's most corrupt sectors**, according to surveys by Transparency International; general surveys suggest the majority of Pakistanis are unhappy with the health services they are offered.*

This is just one of the many challenges facing Pakistan's health system, as identified in the first ever comprehensive assessment of the sector, published in the medical journal The Lancet and launched today in Islamabad. Entitled Health Transitions in Pakistan, the series of articles says Pakistan's health sector lags behind 12 countries in the region with cultural, economic and geographic similarities.

Pakistan has no national health insurance system and 78 percent of the population pay health care expenses themselves. It is the only country in the world without a National Health Ministry.

The report authors say the recently elected government has a unique opportunity to push through reforms and take advantage of recent constitutional changes that devolve health care to the provinces. The findings are not entirely negative. Progress has been made on all health indicators in the past 20 years. The rates of child deaths and maternal mortality have fallen, and the community-based Lady Health Workers programme is singled out for praise.

In Pakistan, as more widely throughout south Asia, non-communicable diseases like cancer, diabetes and heart problems have replaced communicable diseases like malaria and diarrhea in the past two decades as the leading causes of death and morbidity.

This general trend has not been matched by an adaptation in the Pakistani health system or government policy. Poor road safety, cheap cigarettes and high-levels of obesity (one in four adults) all lead to preventable deaths.

So-called "lifestyle diseases" could cost the country nearly US\$300 million in 2025, according to the report's authors.

They say the right government action, including higher excise taxes on cigarettes, new legislation, and information campaigns could cut the premature mortality rate from cardiovascular diseases, cancers, and respiratory diseases by 20 percent by 2025.

Humanitarian crises provoked by earthquakes, flooding and conflict over the past decade have mobilized large sums of money both internationally and within the country.

But corresponding sums have not been spent on underlying health services, which have the potential to save many more lives.

Public health spending has declined from 1.5 percent of GDP in the late 1980s to less than 1 percent, according to the report – equivalent to less than 4 percent of the government budget.

That has left Pakistanis with little support for medical costs, which are responsible for more than two-thirds of major economic shocks for poor families, according to the Ministry of Social Welfare and Special Education.(...)"

(stuk 9, ecoi.net, IRIN, 'Challenges to improving healthcare in Pakistan', dd. 17 mei 2013, artikel te consulteren op

http://www.ecoi.net/local_link/247411/357626_en.html, verzoekende partij zet vet)

"For an underdeveloped and unevenly developed country like Pakistan, the emphasis on healthcare needs to be on the 63 percent of the population that lives away from large cities and earns less than a dollar a day. Primary healthcare then becomes of great importance and the provision of clean drinking water, sewage disposal, immunization and tackling the problem of malnutrition seems more of a concern as compared to the issue of the numerical inadequacy of the doctor per person or the hospital beds per person.

Total healthcare spending in Pakistan relative to the size of the economy is low, at an estimated 2.4% of GDP in 2010, and will stay flat on this basis in 2011-15 as spending rises in line with the pace of economic expansion.

Almost three-quarters of healthcare expenditure in Pakistan consists of out-of-pocket spending, meaning that the old and the sick have to pay directly for healthcare.

The healthcare sector is undeveloped, with almost one-half of the population lacking access to primary healthcare. Most people will continue to rely on traditional doctors for treatment.

Healthcare will remain far more readily available in urban areas, where the majority of doctors and hospitals are concentrated. Healthcare in rural areas is often sought from hakims (traditional healers), who have little or no formal medical training.

More and more people are being denied health care simply because they cannot afford it.

Fewer and fewer people consult doctors. Fees have not gone up, but the cost of medicines is high, and even when they see a doctor they often cannot follow up on care, as medicines are beyond their budget,' said Waheed Sharif, a general 13

practitioner in Lahore. As an example, he cited the case of a patient with high blood pressure who took the pills she is supposed to take each day only once a week 'because that's all she can afford'.

The Network for Consumer Protection, an Islamabad-based NGO, which conducted a detailed survey in 2004 on the pricing of drugs and access to them, found 'public health facilities had extremely low availability of essential medicines' while 'medicines for common treatments were unaffordable and out of reach to the poor when purchased in the private sector.

Basically health has become a luxury. The rich can get the best treatment. But people like me cannot afford to be sick,' said Qaiser Hussain. He fears that, like his father, who died of cardiac arrest in his 50s, he has a heart disease. 'I suspect this, but what can I do? I must just wait and see,' he said."

(stuk 10, ecoi.net, 'Anfragebeantwortung zu Pakistan: 1) Behandlungsmöglichkeiten von Krebs; 2) Allgemeine Informationen zur medizinischen Versorgung', artikel te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/227087/334866_en.html, verzoekende partij zet vet)

"(...) The healthcare system in Pakistan includes both public and private services. The public sector, which is regulated and recognized is comprised of health facilities from Basic Health Units (BHU's), Rural Health Centres (RHC's) and tertiary care facilities. In Pakistan, Primary Healthcare (PHC) units include both BHUs and RHCs, and less than 30% of the population uses the facilities of the PHC. **Reasons that the public sector is severely under-utilized is mainly due to inherent weaknesses including insufficient focus on prevention and promotion of health, excessive centralization of management, political interference, lack of openness, weak human resource development, lack of integration, and lack of a public health policy.**"

(stuk 11, GlobalSurance, 'Pakistan Expat Health Insurance / Healthcare System News', geconsulteerd op 3 juni 2013, artikel te consulteren op

http://www.globalsurance.com/resources/pakistan/pakistan_general_news/; verzoekende partij zet vet)

Gelet op bovenstaande objectieve informatie is het weinig waarschijnlijk dat de regelmatige opvolging van de verzoekende partij zal kunnen gebeuren in het land van herkomst en dat de verzoekende partij op voldoende wijze over de noodzakelijke medicatie zal kunnen beschikken.

De verzoekende partij naar zijn land van herkomst terugsturen om aldaar de noodzakelijke gespecialiseerde zorgen te kunnen krijgen, wetende dat er geen behandeling beschikbaar is, maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.

Hoewel de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij in het verleden reeds ongegrond werd bevonden, ontslaat dit de verwerende partij niet van zijn motiveringsverplichting in de bijlage 13quinquies. Te meer, nu op 15 januari 2015 een tweede medische regularisatieaanvraag werd ingediend en deze nog steeds hangende is.

Gezien artikel 3 E.V.R.M. wordt ingeroepen, en dit een fundamenteel mensenrecht betreft, dient dan ook artikel 13 E.V.R.M. te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing van de verwerende partij heeft tot gevolg dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ernstig in gevaar wordt gebracht.

De verzoekende partij heeft immers aangetoond dat de noodzakelijke behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. De verwerende partij diende hier oog voor te hebben.

Indien zij deze gegevens in rekening had gebracht had zij de bestreden beslissing niet genomen. De verwerende partij is tevens op de hoogte van de motivering die werd toegepast op de 9ter Vw. aanvraag en de stand van de huidige rechtspraak daaromtrent. Gelet op het feit dat een schending van artikel 3 E.V.R.M. wordt ingeroepen door de verzoekende partij, vormt de bestreden beslissing in wezen een schending van artikel 13 E.V.R.M. (RvV, nr. X, 5 april 2013).

Bovendien staat de persoonlijke gezondheidstoestand sowieso op een hoog vaandel, nu zelfs zonder procedures omtrent de medische situatie en eventuele beslissingen daaromtrent de verwerende partij dient rekening te houden met de medische elementen (RvV, nr. X januari 2012).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds beslist heeft dat in elk geval, zelfs ongeacht daartoe gevoerde procedures, **de gezondheidssituatie van de vreemdeling aan een rigoureuus onderzoek vanwege de verwerende partij dient te worden onderworpen om zeker te zijn dat zich geen schendingen zouden kunnen voordoen van art. 3 EVRM.** (RvV, 31 januari 2012, nr. X). In casu werd geen enkel onderzoek gevoerd niettegenstaande de verplichting in art. 74/13 Vw. **De bestreden beslissing staat hierdoor des te meer in wanverhouding met het beoogde doel** (KI Brussel, 9 maart 2012). Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd.

Er dient in dit geval ook rekening te worden gehouden met artikel 6 van de terugkeerrichtlijn daar waar het volgende wordt bepaald:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. (...) Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt."

Dit is in casu niet gebeurd.

4.1.3.

De verzoekende partij is van oordeel dat hij in de gelegenheid diende gesteld te worden om zijn standpunt aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, dan wel schriftelijk of mondeling, te doen kennen, alvorens de bestreden beslissing op te leggen.

De verzoekende partij verwijst hierbij dan ook naar het beginsel van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Volgens vaste rechtspraak van het de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond zijn op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

“Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (...) Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...) Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (...); Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing (...) opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van art. 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.” (RvV 20 november 2014, nr. X).

Indien de verzoekende partij het recht had gekregen, dan ging hij zijn medische toestand kunnen uiteenzetten. Bijgevolg had dit een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing. Het hoorrecht, in combinatie met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd aldus geschonden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, enerzijds en wordt anderzijds gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker terecht opmerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker toont echter niet aan dat deze bepaling niet correct of toereikend werd omgezet, zodat hij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kan beroepen.

Verzoeker vervolgt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht bevat. Hierin kan verzoeker niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* In de tekst van deze bepaling kan geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde worden gelezen. Wel blijkt uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoeker wijst erop dat hij ernstig ziek is aangezien hij lijdt aan *“diabetes type 2”* en hiervoor medisch behandeld moet worden.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij op 23 januari 2014 een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen aangaande de medische regularisatieaanvraag gestoeld op voormelde medische aandoening waarbij de arts-adviseur geoordeeld heeft *“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D v. United Kingdom). Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra – indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft”* waarna de voormelde aanvraag ongegrond verklaard werd.

Daarenboven wijst de Raad erop dat bij arrest X van 19 augustus 2014 het beroep tegen voormelde afwijzingsbeslissing verworpen werd.

Gelet op het voormelde ziet de Raad dan ook niet in waarom de verwerende partij nogmaals standpunt zou moeten innemen aangaande voormelde medische aandoening bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij verwijst wel naar het feit dat zij op 15 januari 2015 een nieuwe medische regularisatieaanvraag heeft ingediend, maar de Raad stelt vast dat de verwerende partij op 29 januari 2015 oordeelde dat deze aanvraag onontvankelijk was, en dit op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Tegen de beslissing werd geen beroep aangetekend, zodat de Raad niet inziet wel actueel belang verzoeker nog heeft bij zijn kritiek.

In de mate dat verzoeker nog verwacht dat in het bestreden bevel wordt gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM, moet worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen grondslag biedt voor deze verwachting.

Zoals hoger blijkt heeft de verwerende partij, alvorens over te gaan tot het treffen van het bestreden bevel, de gezondheidstoestand van verzoeker aan een grondig onderzoek onderworpen en geoordeeld dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er kan geen schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 13 van het EVRM worden vastgesteld.

Waar verzoeker nog een schending van de hoorplicht opwerpt, moet er voorts worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij verweerder nog inlichtingen had kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden de bestreden beslissing te treffen, gelet op de op 16 januari 2015 ingediende regularisatieaanvraag. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger. Geen enkele van de aangevoerde gegevens had aanleiding kunnen geven tot een andere besluitvorming, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

De Raad benadrukt nog dat het hem niet toekomt de bestreden beslissing te toetsen aan billijkheidsoverwegingen zodat verzoeker niet dienstig de schending kan opwerpen van het billijkheidsbeginsel. Verzoeker laat na om een concrete uitleg aangaande de schending van “het *beginsel van behoorlijk bestuur*” en het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel te verschaffen, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/17 VAN DE VREEMDELINGENWET;
☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;
☐ SCHENDING VAN DE FORMELE EN MATERIEËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;
☐ SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
☐ SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZIJNDE DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht.

Zoals reeds hierboven aangehaald blijkt uit artikel 7 juncto artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissingen, de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te brengen en bijgevolg afdoende te motiveren in de beslissingen zelf, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en dit gelet op de prangende situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Dergelijke afweging werd door de verwerende partij in de bestreden beslissingen niet gemaakt.

In casu komt artikel 3 E.V.R.M. in het gedrang, zodat de verwerende partij de plicht had een toetsing door voeren aan deze internationale verdragsnorm.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers “niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van

artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verzoekende partijen wijzen hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoir d’appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § § 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

De verzoekende partij is afkomstig uit Karachi (Pakistan). Objectieve informatie toont aan dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Niet alleen heeft dergelijke onstabiele veiligheidssituatie een nefaste invloed op de gezondheidszorg in Pakistan, maar brengt het ook het leven van de verzoekende partij in gevaar.

“A one and half year old child was killed while at least seven people were injured in a hand grenade explosion near an Imambargah in Karachi’s Ayesha Manzil area on Tuesday night, DawnNews reported. Initial reports suggest that a Muharram majlis for women was taking place at Islamic Research Center (IRC) Imambargah at the time of the blast. Most of the injured are women and children.

Rescue officials have shifted the injured to Abbasi Shaheed Hospital.

Eye witnesses say that unknown miscreants hurled the cracker inside the Imambargah from over a nearby flyover bridge. According to bomb disposal squad, however, the blast was of a Russian-made hand grenade.

Security forces and police have cordoned off the area.

Additional Inspector General (AIG) Police Ghulam Qadir Thebo said that unidentified motorcycle riders threw the hand grenade from the flyover. He said that police were deployed at the Imambargah at the time of the blast. (...).”

(stuk 12 Reliefweb, “Grenade attack at Karachi Imambargah kills child, injures seven”, dd. 28 oktober 2014, te consulteren op

<http://reliefweb.int/report/pakistan/grenade-attack-karachi-imambargah-kills-child-injures-seven>)

“In June, the army launched a ground operation in North Waziristan after a bloody attack on Karachi Airport ended peace talks between the government and militants. North Waziristan is a major base for the Tehreek-e-Taliban Pakistan, also known as Pakistani Taliban, which began its campaign against the state in 2007. Other militant groups, including Lashkar-e-Islam are also active in the area.”

(stuk 13: Radio Free Europe, “Pakistan says air strikes kill at least 21 militants”, dd. 16 oktober 2014, te consulteren op

http://www.ecoi.net/local_link/288582/408612_en.html)

“At least eight people, including police officers, have been injured in a suicide attack on a police convoy in Pakistan’s port city of Karachi.

Police officials said a car full of explosives struck the convoy on September 25.

Reports said the bombing apparently targeted Superintendent of Police Farooq Awan, whose vehicle was destroyed in the attack.

On September 23, a suicide car bombing apparently targeting a senior police officer in northwest Pakistan killed four people and wounded 13.”

(stuk 14, Radio Free Europe, “Eight Injured in Bomb Attack Targeting Pakistan Police Convoy”, dd. 25 september 2014, te consulteren op

http://www.ecoi.net/local_link/287065/406483_en.html)

“Al-Qaeda’s new South Asia branch Thursday claimed responsibility for a weekend raid on a Karachi naval yard that left a sailor and three attackers dead, saying former military officers had helped in the attack.

It is the first attack claimed by the terror network’s new wing, whose creation was announced by chief Ayman Al-Zawahiri last week.

The claims, made on the anniversary of the 9/11 attacks in New York, will likely add to concerns about extremist infiltration of the Pakistani military's ranks after the Taliban, who also claimed to be behind the attack, said they received inside help.

Defence minister Khawaja Asif had voiced concerns when addressing parliament on Wednesday, saying: "We cannot rule out the inside help in this attack because without it the miscreants could not breach security."

Al-Qaeda in South Asia was launched last week in what experts see as a bid to remain relevant in the face of rising competition by the Islamic State (IS)."

(stuk 15, Reliefweb, "New Al-Qaeda South Asia arm claims Karachi Attack", dd. 11 september 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/new-al-qaeda-south-asia-arm-claims-karachi-attack>)

"An explosion in Metroville area of Karachi's Site area wounded three persons early on Sunday, according to a DawnNews report.

The nature and intensity of the explosion could not be confirmed till the filing of this report.

Rescue and security teams reached the blast site.

The victims were shifted to a nearby hospital for treatment while security personnel cordoned off the area as a probe into the incident went underway.

Some bystanders reported that the destroyed debris of the motorcycle suggested that explosives were planted on the two-wheeler while others sources said that the blast was caused by a hand-grenade."

(stuk 16, Reliefweb, "Blast in Karachi's Site area injures three", dd. 12 juli 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/blast-karachis-site-area-injures-three>)

De verzoekende partij wenst nog via onderstaande informatie te benadrukken dat de veiligheidssituatie in zijn thuisland uiterst precair is. Zo raden verschillende overheidsinstanties van Europese landen een reis naar het land af.

"There are high levels of violence in Karachi especially in the districts of Lyari and Orangi. The city is vulnerable to serious violent ethnic conflict between the Urdu and Pashtun communities. Criminal and political violence is also common including armed carjacking, robbery, kidnap and murder. "

(stuk 17, GOV.UK, "Foreign travel advice Pakistan", dd. 6 januari 2015, geldig op 14 januari 2015, te consulteren op <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/pakistan>, verzoekende partij zet vet)

"The U.S Department of State warns all U.S. citizens to defer non-essential travel to Pakistan. Al-Qa'ida, Taliban elements, and other extremist organizations operate actively inside Pakistan. Karachi and other areas of Sindh and Baluchistan provinces continue to experience high levels of violence characterized by bombings, targeted killings, sectarian strife, kidnappings for ransom, extortion, and frequent demonstrations. American citizens, U.S. interests, and other Westerners are at risk of becoming targets of violence."

(stuk 18: OSAC, "Pakistan 2014 Crime and Safety Report: Karachi", dd. 6 november 2014, te consulteren op

<https://www.osac.gov/pages/ContentReportDetails.aspx?cid=15809>)

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

" § 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering

tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld."

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

De bestreden beslissing dd. 20 januari 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd."

Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, volgt dat de gemachtigde gehouden is een bevel om het grondgebied te nemen wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze motieven worden door de verzoeker niet betwist noch weerlegd.

Waar verzoeker meent dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet is gebeurd, benadrukt de Raad vooreerst dat in artikel 3 EVRM of in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden gelezen, maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde *in casu* niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het komt in principe de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers betoog omtrent artikel 3 EVRM zeer algemeen en geenszins geconcretiseerd is, aangezien hij verwijst naar algemene landeninformatie. Zoals reeds gesteld komt het aan verzoeker om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering bij terugkeer naar het land van herkomst. Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. De verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Vastgesteld moet worden dat verzoeker geen enkel concreet element noch een begin van bewijs aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bij eventuele terugkeer naar Pakistan er in zijn hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zal worden begaan, maar dat hij zich beperkt tot loutere beweringen.

De Raad wijst er verder op dat slechts zeer uitzonderlijk een situatie van veralgemeend geweld in het land van herkomst aanleiding geven tot bescherming onder artikel 3 EVRM. In zulke uitzonderlijke situaties bestaat het reëel risico op slechte behandeling eenvoudigweg doordat bij terugkeer de verzoekende partij aan zulk geweld zal worden blootgesteld. (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 216). Het EHRM heeft echter zeer duidelijk gesteld dat een situatie van veralgemeend geweld in het land van terugkeer een voldoende niveau van intensiteit dient te bereiken om zulk reëel risico op slechte behandeling te creëren. Enkel in “de meest extreme gevallen” zal een

situatie van veralgemeend geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partij bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld bij terugkeer.

Verzoeker toont met zijn algemene landenrapporten en artikelen waarnaar hij verwijst niet aan dat het algemeen geweten is dat de situatie in Pakistan dermate onveilig is dat van de gemachtigde kon worden verwacht dat hij hieromtrent motiveert.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat er elementen zijn waarbij de gemachtigde had moeten overgaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § § 293 en 388).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van artikel 3 EVRM, de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft genomen of artikel 3 EVRM heeft miskend. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat het verzoeker vrij staat om een asielaanvraag in te dienen, uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat zulke aanvraag werd ingediend.

Bovendien wijst de Raad erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen verwijdering inhoudt en verzoekende partij evenmin verplicht terug te keren naar Pakistan. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekende partij het Belgische grondgebied moet verlaten, zonder dat zij daarbij verplicht wordt naar Pakistan terug te keren. In dat licht is de verwijzing naar de toestand in Pakistan en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aan de orde.

In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, verweerder gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Verzoeker laat na om een concrete uitleg aangaande de schending van het proportionaliteitsbeginsel te verschaffen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;
☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET;
☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.
☐ SCHENDING VAN DE MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSPLICHT;
☐ SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL;
☐ SCHENDING VAN HET RECHTSBEGINSEL VAN DE RECHTSZEKERHEID;
☐ SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, WAARONDER DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

4.4.1.

De verzoekende partij heeft in datum van 17 mei 2013 een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd echter op 23 oktober 2014 (kennisgeving op 14 november 2014) onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij heeft met verzoekschrift dd. 4 december 2014 tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep is nog steeds hangende.

Bijgevolg is de verwerende partij op de hoogte van het feit dat er voor de verzoekende partijen een 9bis aanvraag werd ingediend. Niettegenstaande dit gegeven, levert zij, zonder enig verder onderzoek te verrichten, aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten af.

De verzoekende partij dient om verschillende redenen geregulariseerd te worden. Zo is er in eerste instantie het gegeven dat verzoeker reeds meer dan 4 jaar in België is en sinds kort een kappersopleiding volgt. De situatie van de verzoekende partijen valt dus perfect binnen de lijnen van de regeringsinstructie 19 juli 2009.

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken, en dit teneinde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, §

1 van de vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij wel degelijk in aanmerking komt om op basis van de procedure overeenkomstig artikel 9bis geregulariseerd te worden.

Bovendien, mensen met een lopende 9bis procedure worden gedoogd. Van deze afweging is geen spoor terug te vinden in de bestreden beslissingen. Het rechtszekerheids – en het vertrouwensbeginsel, alsook de motiveringsverplichting worden geschonden.

Volgens het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13qq) dient de verzoekende partij binnen de 30 dagen het grondgebied van België verlaten. Dit heeft tot gevolg dat de termijn van 30 dagen reeds verstreken kan zijn alvorens er uitspraak is betreffende de regularisatieaanvraag en hetvoor Vreemdelingenbetwistingen is ingediend.

Men kan zich bovendien de vraag stellen wat de waarde in de praktijk is van een eventuele regularisatieprocedure als de verzoekende partij op dat moment, bij een beslissing, reeds het grondgebied hebben verlaten. De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en betekent voor de verzoekende partijen een inbreuk op hun rechtszekerheid.

4.3.2. Zoals reeds hierboven werd aangehaald valt de situatie van de verzoekende partij perfect binnen het kader van de regeringsinstructies van 19 juli 2009. De verzoekende partij verblijft meer dan vier jaar op het Belgische grondgebied. Voorafgaand aan de aanvraag tot regularisatie had de verzoekende partij een ononderbroken verblijf van bijna 3 jaar. Daarnaast dienen personen die reeds lange tijd op het Belgische grondgebied vertoeven en duurzaam verankerd zijn omwille van tewerkstelling en een sterke integratie, geregulariseerd te worden.

Hoewel deze instructies werden vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009 hebben de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid en de Dienst Vreemdelingenzaken publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen, zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

Het is duidelijk dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt wel degelijk binnen de geest van de regeringsinstructies en de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet valt, namelijk een verblijfsrecht toekennen aan de personen die een lange asielpcedure hebben, een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.

Niettegenstaande een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende is en de verzoekende partij gegronde middelen heeft aangehaald die een vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing van de verwerende partij kan teweegbrengen, wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien de verzoekende partij gedurende geruime tijd op het Belgische grondgebied verblijft, valt het ononderbroken verblijf, langdurige asielpcedure, de duurzame lokale verankering en de integratie binnen de regeringsinstructies en schenden de bestreden beslissingen de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel. De bestreden beslissing gaat duidelijk voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het valt niet te bespeuren op welke manier hiermee dan door de verwerende partij rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partij dient verwijderd te worden.

De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, maar beslist toch een bevel om een grondgebied af te leveren. Dit is in strijd met de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust. 22

De werkmethode die de verwerende partij hier heeft toegepast is in strijd met de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen. De hierboven vermelde rechtsregels worden dan ook zonder meer geschonden. De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling

wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van de artikelen 74/13 en 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker nalaat na te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing voormelde artikelen zou schenden. Het betoog ter ondersteuning van het middel kan niet dienstig worden betrokken op de voornoemde schendingen. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007). Het inhoudelijke betoog van verzoeker waarom hij ment in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de *in casu* bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom hem bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Overigens moet worden opgemerkt dat het hangende beroep bij de Raad waarover verzoeker in zijn verzoekschrift spreekt, niet kan worden teruggevonden in de gegevens waarover de Raad beschikt. Verzoeker toont aldus niet aan dat er een beroep hangende is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de

rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit niets blijkt dat *in casu* het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF